

„Och! — Zeg dát niet!” snikt Eva.

„’t Is waar, ik moest het niet doen. — Maar heusch, je moet je voorbereiden; ’t valt anders zoo heël onverwacht en ’t is misschien ook niet kiesch om te zeggen, maar is je naaister ingelicht? ’t Moet tóch gebeuren, niet waar, om van toilet te verwisselen en wie weet doe ik je een dienst om je te helpen onthouden. — Enfin — de Hemel geeft dat het nog vèr is. — — Hij was toch niet alleen, wèl? — — Die beste mijnheer Van Voorst.” — — — —

„Nee, de verpleegster is er!”

„Ja, ’t zijn wel nare meubels in je huis, zúlke vreemde menschen, maar ze zijn, Goddank, goed voor alles. — — Adieu!” —

„Adieu!” zegt mevrouw Van Voorst zwakjes.

Nog even keert de élegante vrouw zich om op de stoep.

„Sterkte, hoor! — Houd je zoo kalm mogelijk. Je hebt nu eenmaal hulp en die menschen zijn heusch anders als wij!

Nog een kushand en de deur wordt achter haar gesloten. — — — —

In den nacht, die nu volgt, is niemand in ’t groote huis ter rust.

Na ’t vertrek van mevrouw Reeze heeft de verpleger haar plaats ingenomen en geen uur later geschiedt er, wat reeds lang door den arts is verwacht. Een bloedspuwing, veel heviger dan de vorige, overvalt den lijder en nu zijn de dagen welhaast ten einde.

„’t Kan ook nog enk’le weken duren!” — zegt de geneesheer. — „Maar ’t is niet te verwachten.” — — — — — — — — — —

Juist op haar tijd, als elken morgen, staat mevrouw Reeze op de stoep.

De dienstbode fluistert haar den veranderden toestand haastig in. „En dan” — zegt ze — „verbeeld u, onze mevrouw heeft een flauwte gehad. — O maar ’t was ook zoo vreeselijk. Was u er maar geweest!”

Hoewel ze zeer goed weet, dat het eenmaal komen moet dat gevreesde oogenblik, is ze nu toch hevig ontsteld en spoedt ze zich naar de ziekenkamer.

’t Is er donker en stil; de gordijnen zijn bijna gesloten, maar toch onmiddellijk ziet ze hem liggen, doch er is bijna geen teeken van leven. De dokter zit voor ’t bed en de oppasser verricht zonder eenig gerucht enk’le werkzaamheden. De beide mannen groeten haar met een flauwe beweging van ’t hoofd.

Ze zegt niets. Ze zoekt alleen hem, al haar gedachten gaan uit naar den lijder. Wel bemerkt hij haar bijzijn, even, bijna onmerkbaar keert hij zijn gelaat naar haar toe en één seconde ziet hij op en glimlacht flauw, maar ze heeft het gezien en ’t doet haar goed, innig goed.

De dokter stoot haar zacht aan den arm en wenkt haar mede in een hoek van ’t vertrek,

„’t Is nu mis,” — zegt hij — „bepaald mis! U moet hem rustig houden en ’k zou u raden, dien oppasser niet meer weg te zenden, al blijft hij maar in huis, dan hebt u hulp als ’t weer gebeuren mocht.”

„Waar is mevrouw?”

„Ze slaapt. Maar die kan niet helpen, — ze is flauw gevallen door ’t zien van bloed. Geloof me, ’t schepseltje kan niet en ’k vrees, dat ze vandaag